

Motion till riksdagen

1986/87:T618

Hans-Eric Andersson m. fl. (s)

Indragningen av tjänster inom sjöfartsverket

Riksdagen beslöt 1976 om en nationell skärgårdspolitik med målet att bevara en bofast befolkning i skärgården. Fast bosättning är en nödvändighet för skärgården, inte endast för bevarandet av kultur-, natur- och bebyggelsemiljöer utan även för en rad andra värdefulla insatser i samhällslivet som övervakning av olika slag, bl. a. räddningstjänst, sjöfart och försvaret, förhindrande av olaga jakt och fiske samt hjälp vid olyckor.

En nationell skärgårdspolitik innebär specifika insatser som inte enbart grundas på värderingar om lönsamhet, produktivitet etc. och förutsätter en medverkan från och samverkan mellan samtliga statliga verk och organ för att de uppställda målen skall nås.

På regional nivå avsätter länsstyrelsen och andra regionala organ — landstinget, utvecklingsfonden, lantbruksnämnden m. fl. tillsammans med skärgårdskommunerna — betydande resurser för arbete med länets skärgårdar.

Tyvärr måste man konstatera att vissa statliga sektorsorgan ibland handlar i strid med riksdagens mål för skärgårdspolitik. Det omdömet måste man ge de av sjöfartsverket aviserade indragningarna av personal vid Landsort och Svartklubben. Genomförs indragningarna kan det innebära dödsstöten för båda samhällena. De får också allvarliga konsekvenser för service åt yrkesfisket. Beredskapen vid miljökatastrofer och sjöräddning, liksom tjänster åt försvaret och SMHI försvinner helt osv. De direkta kostnaderna för samhället kan komma att mångdubbelt överstiga vad sjöfartsverket tror sig spara in genom indragningarna. Dessa kan därför inte få genomföras.

Det är en oskattbar fördel för samtliga redovisade arbetsuppgifter att personalen är fast bosatt i området. Det innebär väldiga praktiska fördelar vad gäller lokalkännedom, tillgänglighet vid snabba arbetsinsatser och mycket hög handlingsberedskap på samtliga områden. De senaste årens aktiviteter runt våra kuster och inte minst i denna landsdel talar entydigt för en förstärkt och inte en uttunnad bevakning.

Nu finns Förordning om handläggning av vissa personalfrågor i statlig verksamhet utmed rikets kuster (SFS 1982:136). Enligt denna skall myndighet som vill dra in "personal som har direkt betydelse för tillsyn och övervakning av kusterna" inhämta länsstyrelsens yttrande över åtgärden. Länsstyrelsen skall bereda andra berörda myndigheter tillfälle att yttra sig. Om länsstyrelsen eller central statlig myndighet inte godtar personalinskränkingen och den myndighet som vill genomföra åtgärden ändå framhårdar skall frågan hänskjutas till regeringen.

I praktiken har denna förordning visat sig fungera dåligt. Länsstyrelsen kommer in i ett alldeles för sent skede och får för korta remisstider. Länsstyrelsens roll blir passiv. Ärendena har gått så långt att de ofta inte alls eller bara marginellt kan påverkas.

Hemställan

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen angetts mot planerade indragningar av personal vid lotsplatser,
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen angetts om en omarbetning av Förordning om handläggning av vissa personalfrågor i statlig verksamhet utmed rikets kuster (SFS 1982:136).

Stockholm den 27 januari 1987

Hans-Eric Andersson (s)

Hans Göran Franck (s)

Christina Pettersson (s)